

ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходятъ по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ ПЯТЫЙ).

Подписная цѣна на Прибавленія:
Безъ доставки и Съ доставкою
пересылки. и пересылкою.

За годъ 2 р. 2р. 50 к. с.
—полгода 1 р. 25 к. 1 р. 60 к. с.

На Губернскія Вѣдомости:
Безъ переплета . . . 3 р. сер.
Въ переплѣтѣ . . . 3 р. 85 к.

За доставку на домъ или пе-
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

№ 42.

П О Н Е Д Ё Л Ь Н И КЪ.

6-е Мая.

1863.

Подписавшіеся на оба изданія
платить за пересылку или до-
ставку только 50 коп. сереб.

Подписка принимается въ Кон-
торѣ Редакціи, въ нижнемъ эта-
жѣ дома Губернскихъ Присут-
ственныхъ мѣстъ.

Частныя объявленія принимают-
ся за букву и цифру по 1/2
коп. сер. за каждый разъ.

Статьи для напечатанія и вообще всячаго рода извѣстія просятъ присыпать на имя Редактора.

СОДЕРЖАНИЕ: Маріинское харьковское женское училище.—Доля.—Благотворительный спектакль.—Частные объявления.—

МАРИИНСКОЕ ХАРЬКОВСКОЕ ЖЕНСКОЕ УЧИЛИЩЕ.

Педагогическій совѣтъ Маріинского харьковскаго женскаго училища честь имѣть довести до всеобщаго свѣденія, что годичныя испытанія въ этомъ училищѣ будутъ происходить отъ 24 мая по 16 іюня, по утрамъ отъ 9 час до часу, послѣ обѣда отъ $4\frac{1}{2}$ до 8 часовъ, по слѣдующему распредѣлению:

Мая 24, утромъ—географія въ I-мъ классѣ,—физика въ V-мъ классѣ.

» 25, утромъ—ариометрика въ III классѣ и гео-
графія въ IV классѣ, послѣ обѣда—французскій я-
зыкъ во II классѣ.

» 27, утромъ—русскій языкъ въ V классѣ,
послѣ обѣда—русскій языкъ въ IV классѣ.

» 28, утромъ—русскій языкъ въ III классѣ,
послѣ обѣда—французскій языкъ въ I классѣ.

» 29, утромъ—нѣмецкій языкъ въ V кл., по-
слѣ обѣда—нѣмецкій языкъ въ IV классѣ.

» 30, утромъ—географія во II и III классахъ,
послѣ обѣда—русскій языкъ въ I классѣ.

Іюня 1, утромъ—законъ Божій въ V кл., послѣ
обѣда—исторія въ IV классѣ.

» 3, утромъ—русскій языкъ во II классѣ.

» 4, утромъ—ариометрика въ IV классѣ, по-
слѣ обѣда—нѣмецкій языкъ въ III кл.

» 5, утромъ—законъ Божій въ I кл.

» 6, утромъ—французскій языкъ въ III кл.

» 7, утромъ—исторія въ V кл., послѣ обѣ-
да—нѣмецкій языкъ во II и франц. языкъ въ IV
классѣ.

» 8, утромъ—ариометрика въ I кл., послѣ о-
бѣда—законъ Божій въ III классѣ.

» 10, утромъ—законъ Евангій во II классѣ.

» 11, утромъ—географія въ V кл., послѣ обѣ-
да—законъ Божій въ IV классѣ.

» 12, утромъ—исторія въ III кл., послѣ обѣ-
да—нѣмецкій языкъ въ I классѣ.

» 13, утромъ—естествовѣдѣніе въ V кл., по-
слѣ обѣда—ариометрика во II классѣ.

» 14, утромъ—француз. языкъ въ V кл., послѣ обѣда—естествоўдѣніе въ IV классѣ.

» 15, послѣ обѣда—естествоўдѣніе въ III-мъ классѣ.

» 16, въ 12 час. утра—музыка, пѣніе, раздача наградъ.

Д О Л Я,

драма у п'яти діяхъ,—СТЕЦЕНКА.

(Продолженіе).

Дія четверта.

(Конъ: тажъ Іванова хата зъ середини; тілько у ній нема того порядку, що попереду бувъ: скрізь нечистота; одежа пороскдана; посуда то тамъ, то тамъ тирчить. За столомъ сидить Лисичиха; зъ одного боку Івга молодичною вже, а зъ другого стоить Оленина свекруха, Петренчиха. Іванъ, похмурый, стоить біля печі, заложивши руки за спину, мовъ грієцца. На столі графинчикъ зъ горілкою і щось на тарільці для закуски).

І В А 1.

Петренчиха. Такъ оттаке намъ лихо зъ нею!

Лисичиха. І дуже таки вона сердита?

Петренчиха. І не приведи мати Божа! Якъ розлютуецца иноді, такъ і Боже! Такъ—що вздрити, тимъ і кида, те й лама, те й бье! І не дай, Боже, нікому хрещеному такъ! Оде ще недавнечко... за віщо, пакъ, вона росходилася? (Дума, хоче згадати) за віщо пакъ, Іване?...

Іванъ (схаменувшись). Що?

Петренчиха. За віщо це пакъ Олена росходилася, що зъ ножемъ за тобою гонилася?

Іванъ. Та я не знаю!....

Петренчиха. Я вже сидю ні жива, ні мертвa; а вона вздріла на столі ніжъ, та вхопила, та за нимъ. Ще слава Богу що якось назадъ обернувся,

та іи за-руки, ато Бо'зна що-бъ і було. Всилу, всилу вгамували іи після того. Оттаке лиxo! Кажу Іванові: доки ми будемо оттакъ вовтузиця? відвези іи въ богадільню—такъ ні, мовъ не чуе.... Буде ждати поки, що скoїця таке, що хочъ—зъ мосту та въ воду!..

(Іванъ, схаменувшись, бере шапку, одягаєцца, виходить зъ хати).

Лисичиха. Куди-жъ ви, Василевичу?

Іванъ. Та піду по хазяйству. (Вийшовъ).

І В А 2.

Петренчиха. Оттакъ, мое серце, усе: якъ тілько про жінку річъ зайде, такъ і відійде, вже яке небудь діло та найде собі;—а въ богадільню не хоче відвезти.

Лисичиха. І чому таки не хотіти?

Петренчиха. Страму, каже, не хочу набератись; у мене, каже, й дома найдеця чимъ годувати іи.

Лисичиха. Одже кажуть, що тамъ видужують.

Петренчиха. Ну, що-жъ казатимешъ зъ такимъ чоловікомъ! Вже якъ що заруба собі, такъ хочъ ти ему й некажи! Горенько тай годі! Вишите лишъ, бабусю, ще чарочку! (Налива й підносе чарку).

Лисичиха. Пийте-жъ ви.

Петренчиха (держачи чарку у рукахъ). Будьмо-жъ здорові! Коли-бъ-то Богъ давъ, щобъ наше лихо минуло. (Ные, потімъ налива, підносе Лисичі) Зволтьесь.

Лисичиха (бере чарку). Дай-же Боже, щобъ минуло усе лихе та недобре.

Петренчиха. Дай-то, Господе! (Лисичиха випила, Петренчиха бере чарку, налива, підносе Івзі, а Лисичиха заїда тимъ, що въ тарільці). На-жъ іти, Івго, виши.

Івга. Э ні, тітусю, я не хочу.

Петренчиха. Та ну, пий!

Івга. Далебі, не хочу; я вже дві вишила; ато й до-дому не дійду.

Петренчиха. Не далекий світъ, дійдешъ.

Івга. (Осьмихаючись). А Грицько що скаже?

Петренчиха. Старий, не побаче! Ну вже пий, витіва тамъ! Чарки треба!

Івіа (узявши чарку): Будьмо здорові! (Випила).

Петренчиха. На здоров'я, дочки! Спасибі тобі, моя голубко, що помагаєш намъ, не цураєшся при нашій пригоді. Ато я-бъ вже досі підтопталась!

Івіа. Оциде таки, хай Богъ милує! Хіба тутъ далекість яка, що не помогти? сусідське діло. Адже й ви намъ помагаете іноді; спасеть васъ Богъ!...

Петренчиха. (Зітхнула). Охъ, горенько тай годі!..

Лисичиха. Ізъ чого таки ій сталося?

Петренчиха. І Богъ его святий знає, зъ чого! Зъ неї й роботи було, якъ ти, Господе, бачишъ! Було роскажешъ, ростолкуешъ, якъ садъ, якъ не въ ротъ положишъ,—одже-жъ було зъ роду-віку не зробе до ладу! Усе свое, усе свое.... А тутъ іште стара разъ-у-разъ въилася та науча ін. ... І, матінко! Ажъ світъ було крутиця зъ нею! Завязала, зовсімъ завязала світъ Іванові. Казала: не женись, синку, на вій—то багатирка, батькова дочка. Буцімъ знала, що таке лихо сконця! Наче чула душа моя, що не буде ему щастя зъ нею! Вінъ не послухавъ матері,—за те его і Богъ покаравъ. Чи такої я невістки ждала? Чи думала я ізъ старістю такъ свій вікъ калатати?... Такъ іноді гірко стане, бабусю, такий жаль візьме, що дебъ дівся! (Плаче).

Лисичиха. Та давно ій такъ сталося?

Івіа. Въ-літку ще.

Петренчиха. Вона вже третій годъ усе плаче, усе плаче; нільзя було ій нічого її сказати, що-бъ не розрюмалась вона. Ато оци весну Іванъ якось росходився та й побивъ ін., а стару вигнавъ; такъ і не приведи мати Божа, що тілько у насъ тоді діялось! Було оце середъ ночі прохинусь; коли чую—вона у садку голосить, ажъ луна йде;—то я на Івана: піди, кажу, приведи ін у хату. Вінъ піде, полає, полає ін,—вона замовкне, та вп'ять;—та такъ кажнісінку ніч! Я думала, що вона руки на себе наложе. Ато після Спаса якось заходю у хату, дивлюсь—повнісінка хата диму, й світу Божого не видно. Я реєту наробила,—думала, бачите, що пожежа. Убіга Іванъ до печі—димаръ заткненій, а у печі такъ і пала. І що-жъ ви думаете тамъ? Біля печі наша Олена у одній сороцці, а у печі ін одежа, ложки, миски, і усе, що попала, те й перла туди. Іванъ на ню: «Олесю, що це ти? скаменинсь!»—а вона за ніжъ та за нимъ. «Зъ ме-

не знущатись?! мене бити, сякі-такі душі!» кричить. Ми зъ хати... Та зъ того часу тай досі. Що вже ми лиха набралисъ зъ нею, то, здаєцца, і ворогові-бъ не жадавъ... Усе ховай, бо усе бъе, лама!...

Лисичиха. Ви-бъ покликали захар'яку яку,—чи не поміглось-би ій.

Петренчиха. І, ненько! Хіба-жъ ми не кликали? Треба ін въ богадільню, безпремінно треба: одне те, що тихішъ буде у хаті, а друге—може, таки хочъ тамъ оглянецца на ню Господь! (Плаче; утерши слези, налила чарку, підносі Лисицці). Винійті ще чарочку, бабусю!

Лисичиха. Ну-те-жъ ви!

Петренчиха. Будьмо здорові! (Випива, налива, частує).

Лисичиха (узявши чарку). Будьмо живі!

Петренчиха (узявши чарку, налива підносі Івзі). Пий і ти, Ивго!

Івіа. Ні, ні, ні, тітусю, далебі не хочу!

Петренчиха. Якъ хочъ. (Вилива у графинчикъ зъ чарки). (Відчиняюща двері, входе Олена розхрістала, очіпокъ на-бікъ, волосся неприбране, якъ слідъ, сорочка на ій чорна, спідниця порвана; йде, дивлячись несамовитимъ поглядомъ, прямо до полу).

І ВА З.

Петренчиха. Охъ, мені лиxo! (Усі дивляцца зъ лакомъ на Олену).

Олена. Лихо тобі, стара відюго! Лихо тобі, пьяньюго! (каже це йдучи). Тілько п'єшъ, та пропиваєшъ усе!... Скоро нічого небуде! (Сіда на піль). Ха... Ха... Ха...

Лисичиха (зъ лакомъ). Може, підемо відцеля?

Івіа. Ходімте, тітко, въ кімнату!...

Петренчиха. Ходімъ, ходімъ! Ато, щобъ і не била кого ще!...

Олена. Ха... Ха... Ха.... Тай битиму таки тебе, стару видюго! Такъ і дивиця, щобъ що вкрасти, та процити. Вонъ відціль!

Петренчиха (шпарко). Ходіть, ходіть скоріше. Що въ людей і празникъ е, а тутъ і свято—не свято!

Олена. Не маєшъ, бідна головко, празниківъ! Що день Божій п'яна... Ха... Ха... Ха...

Петренчиха. Прибери тутъ, Ивго, моя голубко!
Ивга. Я боюся, тітусю!...

Петренчиха. Вона тебе не зайде, чужого ніколи не чіша.

Ивга. Ну, добре!...

(Старі виходять, Ивга зосталась сама й почала складати одежду то-що, къ строці. Входить Іванъ).

І В А 4.

Ивга. Де ти бувъ?

Іванъ. На дворі, по хазяйству-то-те, то-друге. А мати та баба де?

Ивга. Въ кімнату пішли.

Іванъ. Чого-жъ це?

Ивга. Та.... (зирнула на Олену).

Іванъ. А!.... (замовкли, Ивга прибера). Якъ ти у насъ, то мовъ у хаті веселіше....

Олена. Та де-жъ пакъ яка приятелька!.. Ха... ха... ха... (Іванъ тяжко зітхнувъ).

Ивга. Алже щодня бігаю!

Олена. (Сама собі). Та я знаю, що бігаєшъ.... Ти таки добігаєшся до чогось!

Іванъ. (Зітхнувъ). Охъ! така нудьга бере иноді, слухаючи регіть еи!.... де-бъ дівсь, та ба!

Ивга. Ти-бъ до насъ коли зайшовъ, ато відцуравсь зовсімъ.

Іванъ. Що ходить, сумъ свій у чужу хату носять!....

Ивга. Отъ Бо'зна що! Приходь лише сьогодні увечері, Грицька дома нема, у городъ вирядила, й нікого небуде,—приходь!

Іванъ. (Зітхнувъ). Гараздъ. (Замовкли. Ивга поскладавши одежду то-що, бере вінникъ, виміта).

Олена. Родичі!.... Ха.... ха.... ха...

Ивга. (Чека трохи). Ну шо зъ нею робити?

Іванъ. Шо! відвезу у богадільню, більш зъ нею нічого робити!

Ивга. У богадільню?

Іванъ. Ато-жъ,—бо мати голову прогризла. Чи не поможеция ій ще тамъ! (Замовкли, а далі, трохи зъ годомъ, Іванъ Зітхнувъ). Що колибъ, кажуть, зпавъ, де впасти, то и соломки-бъ підславъ! Що будешъ казати? Не давъ Богъ зъ малкущасти, тай годі! Кема мені долі людскої!...

Ивга. Отъ казна що,—долі нема!... доля е: не журись, та до мене пригорнись! (Осьміхнулась.)

Іванъ. Шкода пригортатись!.., Що зъ воза впало, те пропало! Було тоді брати тебе.

Ивга. Чого шкода? (Замовкли, а далі). Шкода мені Олени... Сердешна молодиця занапастила свій вікъ за тобою! Чи не було-бъ і зо мною того, якъ-би ти взявъ бувъ мене.

Іванъ. Ні, у тебе норовъ другий.

Ивга. А хто зрадивъ, Івасю? Я казала: згадаєшъ мене, мій голубе,—а воно такъ і е!

Іванъ. Бодай не згадувати! Може це ти зъ серця й поробила мені такъ?

Ивга. Тю, що це ти!...

Олена. Та вона-жъ, вона поробила: товкла все ій, такъ зъ того й сталося!...

(Петренчиха стука у двері й кричить: Ивго! неси-лишь закуску!)

Олена. Я тобі дамъ закуски!... Ха... ха... ха...

Ивга. Заразъ!... (до Івана). А якъ я тебе любила, мій соколику! Я й досі жалкую, чому таки мене не сватавъ!.... Зрадивъ! Стілько поговору було!.... Такъ і мій вікъ молодий загубивъ, тай собі не краущу долю знайшовъ!

Олена. Жалю, бачъ, завдала!

Іванъ. Шо-жъ, коли ми зъ нею покохались!

Ивга. Покохались!... Якъ таки ти допустивъ, щобъ мати такъ знущалась надъ нею?!

Олена. (Сама собі). Попустивъ—же, бачъ; дурний, кажуть, бувъ, такъ і попустивъ!...

Іванъ. Хіба я не заступавсь? Хіба я не казавъ матері. Хіба я не лаявсь? Якъ до бійки не доходило! Хіба ти не знаєшъ моєї матері? Оттакимъ ще я бувъ (показує рукою, невисоко відъ землі), то вона така була, і теперъ така—усе однаакова! Подумаєшъ иноді й те, що все-жъ таки мати, яка не е, та все мати; треба-бъ, здаєцца, коритись і слухати, ато ще люди її пальцями тикатимуть;—тай Богъ покара. Такъ шо-жъ, коли у насъ мати не людська!.... (Зітхнувъ, замовкъ на хвилину, а далі:) Казавъ: корись, Олесю, а не то плюнь на те, що вона каже;—такъ іні, бачъ, ій ніяково слухати, що іи задаромъ лають! Отъ й діждалась!..

Ивга. І щобъ було хату ісву поставити!

Іванъ. Теперъ вже усе одно, хочъ і не ставъ—не поможеши (виходе).

Івга. Ти-жъ приходь сего́дня.
Іванъ. Прійду! (Вийшовъ).

І В Г А 5.

(Івга шарко доміта хату. За дверима чутко Петренчиху: « Скоріше, Івго! » Олена рогочецця несамовито).

Івга. Заразъ! (Ухопила графинчикъ).

Олена. (Зъ-неназнімка до неї): Цого не зайдай!

Івга. Ну давай; ато матері скажу—бітиме!

Олена. Вонъ! вонъ пішла!... Порядкувати сюди прійшла!... Вонъ!... (Скоцила, хоче бити ії. Івга виїгла зъ хати. Олена до столу, налила чарку, випила; мовчить, а далі) Ха... ха... ха... (Відчинаючи двері, входе Петренчиха, а за нею Івга і Лисичиха).

І В Г А 6.

Петренчиха. Ну, теперъ буде халепа! (Боязко). Олесю, дай графинчикъ, моя голубко!...

Олена. (Кипулась на іхъ). Вонъ, вонъ! Я тобі дамъ графинчика, пьяница чортова!... (Двері зачинились, і ті поверталися). Ха... ха... ха... (Підійшла до столу, випила). Родичі!... Чесна вона!.. Я усе знаю!... Усе!.. Дурною, бачъ взывають!... Ха... ха... ха... (Налила, випила, задумалась, а потімъ уп'ять валила й випила; трохи згодомъ співа):

Лае мене моя мати, лае,—
 Вона-жъ моего горенька не знає! ..

Ще казала буду й дуже бити,
 Шобъ не йшла ти на чужину жити!

На чужині все чужин люде,
 Та тамъ тобі та життя не буде.

На чужині родини не буде,
 На вікъ тебе доленъка забуде!...

(Випила ще одну чарку; задумалась, а далі):
 Ха... ха... ха....

Якъ була я п'яная, п'яная,
 Чоловіка лаяла, лаяла;
 Цить таки, мовчи таки;
 І ти такій, і я така,
 І вся наша рідня така!...
 Цить таки, цить!...
 Ато буду бить!...

Ха.... ха... ха... Цить, катаржний! Ха... ха... ха... бити, усіхъ бити!... (задумалась, а далі скочилася, та вбоки, та до танцівъ, приспівуючи:)

І шумить, і гуде, дрібенъ дощикъ іде,
 А хто-жъ мене, молодую, та додому доведе!?

Обізвався козакъ на солодкімъ меду:
 Гуляй, гуляй, чорнобрива, я до дому доведу!

Не види-жъ ти мене, не прощо-жъ я тебе:
 Бо лихого мужа маю—буде бити мене!

На-бікъ хлопці, на-бікъ хлощи, бо чортъ
 мужа несе;
 Якъ побаче мене зъ вами, его трасця за-
 трасе!...

(Танцює, танцює... Схопилась якось за голову, очіпокъ спавъ, на плечі впали скіні коси, видко давно нечесані; а вона танцює, та співа мовъ незвіженна):

Ой ти дубъ, я береза, ой ти п'яний, я тве-
 реза;
 Ой ти старий, я молода; чомъ міжъ нами не-
 лагода?

Ой я дубъ, ти береза; ой я п'яний, ти тве-
 реза;
 Ой я старий, ти молода; тимъ міжъ нами не-
 лагода!

Кінецъ четвертої дії.

(Продолженіе слѣдуєтъ).

БЛАГОТВОРИТЕЛЬНЫЙ СПЕКТАКЛЬ 25 АПРЯЛЯ 1863 ГОДА.

Съ удовольствиемъ заносимъ на столбцы харьковской хроники еще одно отрадное явление нашей общественной харьковской жизни—спектакль 25 апреля, данный на театральной сценѣ любителями и любительницами, въ пользу «кассы бѣдныхъ чиновниковъ и школы въ г. Харьковѣ». Если не ошибаемся, это уже третье публичное увеселеніе въ пользу *народнаго образованія*, въ продолженіи четырехъ мѣсяцовъ 1863 года, и замѣтимъ въ теченіи времени не совсѣмъ благопріятного для устроенія частныхъ спектаклей, потому что весенняя половина года всегда есть экзаменная пора въ университѣтѣ, слѣдовательно, пора по-преимуществу трудовая для иныхъ студентовъ, и вообще воспитанниковъ учебныхъ заведеній, а для другихъ начало вакационнаго времени (съ апрѣля), начало отпусковъ и отѣзда домой. Мы—бы сказали, что осень—болѣе благопріятное время для подобныхъ благотворительныхъ предпріятій, какъ потому что къ началу осени Харьковъ наполняется людомъ и учащимися, и учащимъ, и эмигрировавшимъ на дачи, такъ и потому, что осенью у насъ двѣ ярмарки, собирающая не мало заѣзжаго народа, расчитывающаго вмѣстѣ съ торговыми операциями предаться въ Харьковѣ и публичнымъ увеселеніямъ, всего болѣе посыпенію театра; но какъ—то всегда осенью такъ случается, что трудно захватить въ дирекціи театровъ свободный отъ представлений день, въ который—бы можно было поставить частный спектакль... Въ то время, когда наибольше можно—бы собрать денегъ для извѣстной благотворительной цѣли, спектаклемъ,—въ то время, говоримъ, какъ—разъ настаетъ пора сборовъ интересныхъ собственно для дирекціи театра, и ужъ частная предпріятія, какая—бы у нихъ тамъ нибыла цѣль, не могутъ имѣть хода на сценѣ театра, а по—мимо его устроить слишкомъ трудно.

Не можетъ не навести на раздумье и другое обстоятельство въ дѣлѣ устроенія спектаклей «въ пользу народнаго образованія»;—это именно то, что устраивались до сихъ поръ въ Харьковѣ эти спектакли *исключительно* студентами; изъ другихъ словъ харьковскаго общества еще не выходили устроители сборовъ для подобной цѣли, какъ—будто

«дѣло народнаго образованія» такъ чуждо харьковскому люду, такъ мало для него интересно и такъ мало значить въ его глазахъ, что о пособіи ему и заботиться не стоитъ... Грустный фактъ! Въ этомъ отношеніи даже уѣздные города харьковской губерніи опередили насть, харьковцевъ, губернскихъ жителей (см. Основу за послѣдніе мѣсяцы 1862 года). Разумѣется, въ числѣ «любителей и любительницъ» всегда бывали и частныя лица, принимавшія участіе въ выполненіи программы увеселенія; но *собственно—устроителей* небыло еще. А между тѣмъ, кому—же легче и удобнѣе предпринимать подобныя *устроенія* какъ не частнымъ лицамъ, всегда людимъ болѣе или менѣе со средствами, по крайней мѣрѣ, сравнительно съ тѣми гг. студентами, которые бывали до сихъ поръ *устроителями* и которые—мы это знаемъ—почти не обладаютъ никакими средствами... Кромѣ средствъ, частныя лица чаще имѣютъ большія знакомства, и занимаютъ болѣе выгодное для подобныхъ устроеній положеніе, чѣмъ студенты; на ихъ сторонѣ, слѣдовательно, болѣе возможности къ *устроеніямъ* и болѣе надежды на успѣхъ сбора. Отчего—же никто изъ нихъ не показался еще на этомъ пути?... Не беремся отвѣтить на этотъ вопросъ, потому что не знаемъ, что и отвѣтить. Мы только можемъ выразить надежду, что и харьковцы—не студенты возьмутся наконецъ за это дѣло; мы ждемъ и надѣемся...

(Продолж. слѣдуетъ.)

ЧАСТЬ ПЕРВАЯ ФЕВРЬЯНСКАЯ.

1) Продается имѣніе, въ Изюмскомъ уѣздѣ деревня Лозовая, съ 563 десяти. земли и 7 десят. полустроеваго лѣса, съ хорошими постройками; о цѣнѣ можно узнать письменно, у жены подпор. Алекс. Андр. Пашковой. Адр. въ г. Изюмѣ. (170)

2) На Торговой площади, въ домѣ купца Алексія Колупаева отдаются въ наемъ

ТРИ НОМЕРА ЛАВОКЪ;

о цѣнѣ узнать отъ хозяина дома. (102)—1.

3) ДЛЯ ПЛАТЬЕВЪ и ТАЛЬМЪ

БАРЕЖИ отъ 4 р. за платье, МАЗАМБИКИ, ГРЕНАДИНЪ, КРЕПЪ и МОГЕРЪ; ПЕРКАЛИНЫ, ПИКЕ, БРИЛЛЯНТИНЫ и ЖАКОНЕТЫ, шелковые ПОПЛИНЫ. Robes à Châlés—новѣйшихъ рисунковъ.—

въ МАГАЗИНѢ В. ЯКОБСОНА,

на Московской улицѣ, въ домѣ г. Витковскаго. (288)—1.

7) Желающимъ имѣть для какихъ-либо поездовъ линьку, на 13 мѣстъ, съ выездомъ за городъ въ разныя мѣста, могутъ адресоватьсь на Екатер. ул., въ жандармскія казармы, къ кучеру Егору. (150)—2

8) П. ШМИДТЬ даетъ уроки верховой езды идрессируетъ лошадей. Билеты можно получать въ магазинѣ: «Городъ-Ліонъ», Ю. Томассена. (103)—2

9) Въ магазинѣ «Городъ-Ліонъ»,

Ю. Томассена получены
дамскія соломенные шляпки, круглые
и обыкновенные. (84)—2.

10) Продается почти новый фазтонъ, на лежачихъ рессорахъ, хорошей работы, за сходную цѣну,—на Конторской улицѣ, близъ бывшей питейной конторы, въ домѣ г. Спенглера. (130)—4

11) Въ 5 верстахъ отъ г. Харькова отдается на льто домъ съ другими хозяйственными постройками; спросить на Скрыпниковой ул., въ домѣ генерала Тихоцкаго. (120)—5

12) Агентъ с.-петербургскаго страхового отъ огня общества, Василій Петровичъ Серебренниковъ—имѣть честь извѣстить гг. владѣльцевъ государственныхъ пяти-процентныхъ выкупныхъ свидѣтельствъ, получаемыхъ помѣщиками изъ мѣстнаго губернскаго по крестьянскимъ дѣламъ присутствія, за отходящую отъ нихъ въ собственность крестьянъ землю, что онъ покупаетъ таковыя свидѣтельства и кто желаетъ продать, покорѣйше просить обращаться къ нему въ контору означенаго общества, на Московской ул., въ домѣ Грановскаго. (440)—3

5) Харьковской губерніи, въ г. Чугуевѣ, на Никитинской улицѣ, недалеко отъ городскихъ лавокъ, продается: одноэтажный каменный домъ, крытый черепицею, о семи комнатахъ, и при немъ надворное строеніе также каменное, крытое черепицею, какъ-то: конюшня, каретникъ, кладовая и кухня о двухъ комнатахъ и прочия надворные строенія. Въ домѣ живетъ самъ хозяинъ ротмистръ Гладышевскій. (320)—1.

6) Въ Харьковѣ, на Б. Панасовкѣ, продается домъ Самыгиной; о цѣнѣ узнать отъ хозяйки дома. (72)—1

13) Продается рояль, работы с.-петербург. мастера Беккера; о цѣнѣ узнать въ домѣ г. Лерцера, на Сумской улицѣ. (85)—3

—
14) ПРЕПОДАЮ УРОКИ
ВЪ ПРАКТИЧЕСКОЙ
ФОТОГРАФИИ
и имѣю постоянно въ запасѣ
НЕОБХОДИМЫЯ МАШИНЫ И ПРЕПА-
РАТЫ.

Что-бы вполнѣ снабдить каждого желающаго заняться этимъ искусствомъ. Для условія, принимаю каждый день, въ моемъ заведеніи, на Московской улицѣ, въ домѣ Гончаровой.

О. ЛЮТЦЕ. (230)—1

—
15) Депо лучшихъ спичекъ, въ ма-
газинѣ Т. ВИТТА, возле дворянского
собранія. (60)—3

—
16) СПИРТОМЪРЫ ТРАДЕСА,
за казенною печатью и се свидѣтель-
ствами, поступили въ продажу въ ма-
газинѣ Т. Витта, смежно съ дво-
рянскимъ собраниемъ. (114)—3

17) Продается дешево домъ, на Петинской улицѣ подъ № 818; о цѣнѣ спросить лекаря Войцеховскаго, на Змievской ул., въ домѣ Фесенка. (100)—4

—
18) Продаются весьма дешево и на
очень выгодныхъ, относительно плате-
жа денегъ, условияхъ, два дома, со
службами, просторными дворами и хо-
рошимъ садомъ, по куликовской улицѣ,
рядомъ съ благотворительнымъ заведе-
ніемъ. Адресоваться къ О. М. Превлоц-
кой, живущей въ одномъ изъ продаю-
щихся домовъ. Дома эти отдаются
также въ наемъ. (292)—7

—
19) Получено изъ Англіи: кухонная посуда,
чугунная эмалированная, англійская и британ-
скаго металла, извѣстная прочностью, и ко-
торая добротой превосходитъ всякую другую.
Кровати желѣзныя разборные, дѣтскія коля-
сочки, ковры, столярные и слесарные инстру-
менты и большая партія ножницъ для стриж-
ки овецъ. Все вышеозначенное продается по
самымъ умѣреннымъ цѣнамъ, въ магазинѣ Поп-
марева, на торцовой площади

Тутъ-же продается большая партія оръ-
ховааго дерева въ брусьяхъ и доскахъ, самое
сухое, и бричка на лежачихъ рессорахъ, луч-
шей работы. (420)—3

—
20) Продается дорожная карета, на углу мѣщен-
ской и бѣлгородской улицѣ, въ домѣ к. Панченка;
о цѣнѣ спросить въ квартирѣ Федоровой. (110)—4